

**ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ
МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ**

Україна як незалежна держава існує у взаємопов'язаному та взаємозалежному світі. Спостерігається суперництво національних економік, наднаціональних угруповань і транснаціональних утворень у відстоюванні власних економічних інтересів. Особливу увагу необхідно приділяти саме соціальній безпеці, оскільки суспільство - це рушійна сила розвитку країни. Соціальна безпека - це безпека людини, суспільства і держави від внутрішніх і зовнішніх загроз. На сучасному етапі динамічного розвитку Української держави поступово загострюються суперечності та диспропорції в питаннях реформування економіки та соціальної сфери суспільства, що веде, зрештою, до виникнення комплексу відповідних загроз національній безпеці та створює нагальну необхідність формування дієвого механізму соціальної безпеки [3]. Сьогодні соціальну безпеку держави дедалі частіше розглядають як одну з основних складових компонентів національних ресурсів, багатства нації і держави та подальшого стабільного розвитку суспільства [4]. Концептуальну основу розуміння суті соціальної безпеки в Україні було започатковано в 1990 р. у Декларації про державний суверенітет України. За визначенням експертів, соціальна безпека держави розглядається як стан гарантованої правової та інституційної захищеності життєво важливих інтересів особи й суспільства від внутрішніх і зовнішніх загроз. На початку 1997 р. Верховна Рада України схвалює Концепцію національної безпеки, в якій окреслюються основні напрями державної політики України щодо питань соціальної сфери, які потребують першочергового вирішення, а саме [2]:

- виявлення й усунення причин, що призводять до різкого розшарування суспільства під час переходу до ринкової економіки;
- вжиття своєчасних заходів щодо протидії кризовим демографічним процесам;
- створення ефективної системи соціального захисту людини, охорони та відновлення її фізичного і духовного здоров'я;
- стимулювання розвитку й забезпечення всебічного захисту освітнього і культурного потенціалу країни;
- захисту прав споживачів.

Відображення змісту соціальної безпеки як складової частини системи національної безпеки на сьогодні показує лише її основні орієнтири, оскільки відсутні теоретико-методологічні розробки щодо визначення співвідношення між соціальними інтересами, соціальними загрозами та основними напрямками державної політики щодо здійснення соціальної безпеки. Вирішення проблем соціальної безпеки в контексті національної безпеки і соціальної політики ускладнюється через невідпрацьованість теоретичних та практичних проблем, викликаних невизначенням їхньої взаємодії, скоординованості й забезпеченням

реалізації. Відсутня систематизація показників та індикаторів соціальної безпеки, визначення їхньої критичної межі. [3, с 10].

Сьогодні серед основних внутрішніх соціальних небезпек виділяють: неефективність державної політики щодо підвищення трудових доходів громадян, подолання бідності та збалансування продуктивної зайнятості працездатного населення; кризу системи охорони здоров'я і соціального захисту населення і, як наслідок, небезпечне погіршення стану здоров'я населення; поширення наркоманії, алкоголізму, соціальних хвороб; загострення демографічної кризи; зниження можливостей здобуття якісної освіти представниками бідних прошарків суспільства; прояви моральної та духовної деградації суспільства; зростання дитячої та підліткової бездоглядності, безпритульності. Основними напрямками зміцнення соціальної безпеки в Україні є: виявлення й оцінка осередків потенційної соціальної небезпеки, конфліктних ситуацій, пошук та оцінка потенційних резервів підвищення соціальної безпеки й прискорення соціального розвитку; розробка та реалізація програм і проектів, спрямованих на підвищення соціальної безпеки; пошук, оцінка й відбір для широкого застосування існуючих соціально-економічних механізмів, засобів і методів

прискорення соціального розвитку; налагодження системи регулярного (безперервного) визначення соціальної ефективності організаційно-технічних проектів, програм, законопроектів, пропозицій та функціонуючих об'єктів; методичне й організаційне забезпечення робіт по соціальній експертизі соціально значущих об'єктів, досліджень, розробок; розробка практичних методів активізації творчого потенціалу населення для підвищення соціальної безпеки та прискорення соціального розвитку[3, с.8].

Проблема соціальної безпеки та вироблення оптимальної стратегії її забезпечення у нерозривній єдності з євроінтеграційними та глобалізаційними орієнтирами вимагає глибоко виважених наукових і політичних підходів. Саме тому у професійній підготовці майбутніх менеджерів важливим є формування їх готовності до соціальної безпеки суспільства. Важливою є й організація належного інформаційного і методичного супроводу щодо забезпечення дієвого зворотного зв'язку, насамперед, — громадянськість – влада || .

ЛІТЕРАТУРА

1. Про основи національної безпеки України: Закон України // ВВР України. – 2003. - № 39. – С.18–25.
2. Концепція (основи державної політики) національної безпеки України // Уряд. кур'єр. – 1997. – №21 / 22 – С.11–12.
3. Мельник О. Україна у структурі регіональної і глобальної безпеки/ О.Мельник // Нац. безпека і оборона.-№ 9 (103).- 2008.- С. 3-12
4. Живко З.Б. Соціально-економічна безпека: навч.посіб. для самостій.вивчення дисципліни / З.Б.Живко, М.І.Керницька. – Львів: Ліга-Прес, 2008. – 345 с.